

Svátek maminek: 5. Budou se sbory v tento Den matek chovat více jako Řím nebo Kristus?

Některé ženy na Den matek nechodí do sboru, aby se vyhnuly bolestnému zaměření na matky – na klub, který je výslovně vynechává.

Svátek maminek

Budou se sbory v tento Den matek chovat více jako Řím nebo Kristus?

Nikdy jsem nebyla ve sboru tak vítána, jako když jsem byla těhotná.

V době, kdy jsem byla těhotná se svým prvním dítětem, jsme vyhledali modlitebnu v Daytonu, Ohio. Když jsme se s manželem přiblížili k budově modlitebny a navštívili jsme ji poprvé, dveře se prudce otevřely a radostné tváře nás vítaly, když jsem se vkolébala dovnitř.

Bylo to pro mě zarážející. Sbory jsem navštěvovala už dříve, ale většinou jsme s manželem zapadli do davu, někdy až tak, že si nikdo ani nevšiml, že jsme návštěvníci. Ale když jsem byla v osmém nebo devátém měsíci těhotenství, k žádnému nepovšimnutí nedošlo; moje tělo bylo hodně obdivováno.

Když se teď ohlédnu za těmi zkušenostmi, uvědomuji si něco, co si možná v poslední době uvědomuje více žen: ženská těla jsou pravidelně vnímána jako viditelné měřítko víry, „křesťanství“, a to nejen pro dívky a ženy, ale také pro lidi k nim připoutané — otce a manžele.

V 21. století, převážně v bílých protestantských církvích, bylo mé těhotné tělo v doprovodu mého manžela reklamou, že jsme „dobří“ křesťané.

Tato reklama byla jasnější než cokoli, co jsem mohla říct nebo udělat – a možná zmírnila skutečnost, že jsem byla profesorkou Nového zákona na místním teologickém semináři.

Takové povolání je pro mé mužské kolegy obvykle plus, ale mě a další profesorky to označuje za potenciálně „nebezpečné“ a nevhodné. Moje těhotenství křičelo, že jsem v bezpečí. A jako bezpečná žena, manželka a matka jsem byla ve sboru vítána.

„Moje těhotenství křičelo, že jsem v bezpečí. A jako bezpečná žena, manželka a matka jsem byla ve sboru vítána.“

Píšu to, když se blíží další Den matek. Den, kdy protestantské církve oslavují ženy ve svém středu, které jsou *viditelné* a z velké části *biologické* matky.

Když jsem byla těhotná, byla jsem uvedena do těchto oslav; příklusala do přední části modlitebny a dostala květinu nebo hrnkovou rostlinu, aby označila můj stav. I když mají být radostné, tyto příležitosti ve mně často zanechaly pocit prázdnoty – proč by se těhotenství, porod nebo mateřství mělo oslavovat ve *sboru* tímto způsobem ?

Tato otázka mě rozčilovala ještě víc, protože znám tolik přátel a členů rodiny, kteří utrpěli viditelnou i neviditelnou ztrátu dětí – neviditelné a nevyslovené potraty, neutajitelné mrtvé porody nebo nevysvětlitelná neplodnost – nemluvě o přátelích, kteří jsou bezdětní z vlastní vůle.

Některé z těchto žen (a jejich partneri) na Den matek skutečně nechodí do sboru, aby se vyhnuly bolestnému zaměření na matky – na klub, který tyto ženy výslovně vynechává.

Postoje z římské doby

Zaměření na to, aby se ženy staly matkami, samozřejmě není nic nového. Ve skutečnosti se tento záměr ženství intenzivně zaměřovalo mnoho lékařů, filozofů a politiků z helénistické a římské éry.

Při psaní mé knihy *Požehnaná mezi ženami? Matky a mateřství v Novém zákoně*, jsem zjistila, že starověcí lékaři měli hodně co říci o tom, jak a proč by ženy měly být matkami.

Hippokratičtí lékaři tvrdili, že zdravá žena byla často těhotná, a Galen vtipkoval o ženách, které si dokazovaly, že jsou ženami, narozením dětí. Stejně jako před ním Aristoteles i Galén souhlasil s tím, že ženy jsou neúplnými lidmi – to znamená, že nejsou muži.

Spíše než vada v přírodě však ženská neúplnost umožnila reprodukci mužů, kteří se stali muži. Stát se matkou (zejména synů) umožnilo ženě ospravedlnit svou existenci. Jak mi můj zesnulý dědeček řekl krátce před svou smrtí: „No, alespoň jsi měla syny.“

„Stát se matkou (zejména synů) umožnilo ženě ospravedlnit svou existenci.“

Já, stejně jako moje prastaré sestry, jsem mateřstvím splnila svůj účel.

Mateřství bylo pro císaře Augusta a jeho nástupce tak důležité, že přijali zákony na počest žen, které porodily tři nebo čtyři živé děti, a udělily jim svobodu od veškerého mužského poručnictví.

Když se Augustus stal císařem, snažil se uklidnit římské obyvatelstvo, že nenarušuje přirozený řád (který dříve znal pouze Řím jako republiku).

Takže, stejně jako Dan Quayle, James Dobson nebo Donald Trump, římský Augustus vedl „kampaně za rodinné hodnoty“ a tvrdil, že jeho politika podporuje *skutečné* římské rodiny: žena v domě, která pečuje o svůj tkalcovský stav, obklopená svými dětmi.

[Jak poznamenává](#) historička Kristina Milnorová, tyto „staromódní hodnoty“ byly ve skutečnosti zcela nové. Augustova pravidla o tom, kdo si koho může vzít, požadavky na rozvod a vyznamenání pro ženy, které rodí živé děti, zviditelnily ženy. Zákony jim umožňovaly stát v soudních síních a sochy na fóru ctily jejich mateřskou ctnost.

Ve svém spěchu podporovat rodiny, Augustus současně dal ženám legitimní prostor na veřejném náměstí. Augustus učinil z ženských těl – těhotných a mateřských – měřítko „římsství“. Toto opatření se jistě týkalo zúčastněných žen, ale také jejich mužských příbuzných, zejména manželů a otců.

Křesťanské zaměření na mateřství je relativně nové

Když slavíme mateřství tak, jak to dnes často děláme ve sborech, zajímalo by mě, zda se chováme více jako Kristus nebo jako Římané?

Ptám se na tuto otázku, protože zaměření na mateřství, zejména mezi protestantskými křesťany, je relativně nová věc. Pro křesťanské ženy nebylo mateřství vždy znakem zbožnosti.

Ježíš například neučil, že všechny ženy by měly být matkami jako výraz jejich věrnosti. Místo toho, když žena nepřímou chválou Ježíšovu matku zvoláním: „*Požehnané lůno, které tě nosilo, a prsa, která tě kojila!*“ V Lukáši 11:27 Ježíš odpověděl: „*Spíše blahoslavení, kdo slyší slovo Boží a poslouchají ho!*“

„Ježíš neučil, že všechny ženy by měly být matkami jako výraz jejich věrnosti.“

Zatímco taková poslušnost *by mohla být* mateřstvím (určitě to bylo pro Marii v Lukáši 1:38, ačkoli

její těhotenství by pro Josefa nebylo ukázkou zbožnosti), Ježíš zde říká, že tomu tak vždy není. Místo toho jsou ženy povolány být učednicemi. To bylo skandální tvrzení v Ježíšově římském světě.

A jak stále čteme Nový zákon, těžko hledáme ženy, které by byly výslovně chváleny za to, že se staly matkami.

V tomto ohledu vyniká pouze 1. Timoteovi 2:15: *„Přesto bude (manželka) zachráněna plozením dětí, pokud budou pokračovat ve víře, lásce a svatosti se skromností.“*

Aniž bych se bezhlavě pouštěla do debat kolem tohoto verše (a je jich mnoho), navrhuji, že byl list 1. Timoteovi (stejně jako ostatní pastýřské listy a pozdější dopisy Nového zákona) napsán, když se křesťané snažili přijít na to, jak žít v *římském světě*, než aby očekávali, že Ježíšův brzký návrat je z toho vyjme.

Jinými slovy, tyto dopisy povzbuzují křesťany, aby se chovali více římsky, alespoň tak, jak se naši pisatelé domnívali, že to mohou udělat, aniž by ohrozili jádro jejich víry v Krista.

Tyto křesťanské „ženy“ (to znamená ty, které se narodily jako svobodné nebo svobodné a byly legálně vdané), byly stále více nežidovky a rada, kterou dostávaly, byla, aby se chovaly jako ostatní římské „ženy“: byly poslušnými manželkami, a proto matkami.

Neúčastnit se římských kultů a vyznávat Ježíše jako Pána (a ne Caesara) bylo dost nebezpečné.

Řím se často nestaral o to, kteří bohové jsou uctíváni, pokud byl Řím ctěn především.

Prohlašování Ježíše za „Pána“ však postavilo rané křesťany do sporu s některými římskými autoritami, zvláště když Ježíš zemřel v rukou Říma. Jak mohli křesťané stále tvrdit, že žije?

Jaká je naše dnešní výmluva?

Ale co můžeme říci, je naše dnešní výmluva? Nežijeme v římském světě. Čí hodnoty kopírujeme a proč?

Prosím, poslouchajte mě, *neznevažuji* matky ani mateřství. Jsem máma dvou úžasných kluků a nechtěla bych to jinak. Jsem jimi požehnána. Ale nejsou úplným mým požehnáním, ani nejsou ztělesněním mé věrnosti nebo věrnosti mého manžela (a už vůbec ne mého dědečka).

Ukazuje se, že věrnost (nebo „požehnání“, abychom použili Ježíšovo slovo) není o tom stát se matkou.

Ty z nás, které měly to štěstí, že se jim narodily živé děti s několika komplikacemi, neprošly nějakou křesťanskou zkouškou úspěchu.

A ty z nás, které nemohou mít nebo se rozhodnou nemít děti, nemají nepřekonatelnou překážku, která by nám bránila v cestě následovat Krista.

Místo toho nám Ježíš říká, že všichni máme stejné povolání: *„Spíše blahoslavení ti, kdo slyší slovo Boží a poslouchají ho!“* Všichni jsme povoláni být učedníky.

„Ty z nás, které mají to štěstí, že se jim narodily živé děti s několika komplikacemi, neprošly nějakou křesťanskou úspěšnou zkouškou.“

Když se znovu blíží Den matek a sbory po celé zemi uznávají matky ve svém středu, žádám, abychom se zamysleli nad tím, co vlastně motivuje naše jednání. Koho poznáváme a proč? Koho vylučujeme, i když se toho dne vyhýbají sborům?

Není to tak, že matky - a tím myslím *všechny matky* (biologické, adoptivní, nevlastní a církevní matky, vdané i neprovdané, ty s živými dětmi a ty, které utrpěly ztrátu, stejně jako všechny ty neoficiální matky, které pomohly vychovávat nás a naše děti) - je třeba ctít, ale ne tak, **jako by to byla úplná míra jejich života víry**.

Je čas, abychom si položili otázku, koho považujeme za „požehnaného“ a proč. Je uznání určitých žen tímto způsobem a při bohoslužbách ve sboru činností podobnou Kristu? Nebo Římu?

ALICIA D. MYERS | 3. KVĚTNA 2022

[Baptist News Global](#)

Alicia Myersová

Alicia Myersová

Alicia D. Myers je docentkou Nového zákona a řečtiny na Campbell University Divinity School v Buies Creek, NC. Je autorkou knihy [Požehnaná mezi ženami? Matky a mateřství v Novém zákoně](#) a také [Čtení Jana a 1., 2. a 3. Jana](#) a [Úvod do evangelií a Skutků](#).

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)